

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 6341 van 22 december 2010
in de zaak A. 198.197/XIV-32.572**

In zake : XXXXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. ROBERT,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Wijnheuvelenstraat 227

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Ali Reza AKBARI, van Afghaanse nationaliteit, op 10 november 2010 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 49.557 van 14 oktober 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op het administratief dossier, aangekomen ter griffie op 22 november 2010;

Gelet op artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, anders dan de verzoekende partij voorhoudt, in het bestreden arrest wel degelijk op de brief van het UNHCR van 9 april 2009 ingaat doch stelt “dat de betrokken informatie dateert van na de bestreden beslissing en bijgevolg niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing”, dat de minister er derhalve geen rekening mee kon houden bij het nemen van de beslissing van 15 januari 2009 en dat de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag kan

indienen voor zover zij van oordeel is dat de voormelde brief een nieuw licht op de zaak zou werpen en aldus een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) zou vormen; dat uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat de verzoekende partij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nader op die brief is ingegaan, zodat er in het bestreden arrest ook niet verder op moest worden ingegaan; dat het eerste middel kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel de vaststelling in het bestreden arrest onverlet laat dat het advies van het UNHCR dateert van 2 april 2009 en dat de daarin opgenomen informatie dus dateert van na de aanvankelijk bestreden beslissing, zodat dit advies niet kan leiden tot de nietigverklaring van die beslissing en dat het de verzoekende partij vrij staat om, indien zij van oordeel is dat het advies een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet vormt, een nieuwe asielaanvraag in te dienen; dat de verzoekende partij, door aan die concrete vaststelling voorbij te gaan en zich te beperken tot de algemene kritiek als zou het bestreden arrest weigeren enig gevolg aan het advies van het UNHCR te geven, geen schending van de artikelen 21.1.c. of 39.1.c. van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus aannemelijk maakt; dat het tweede middel kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending aanvoert van de artikelen 32.4 en 34.2 van Richtlijn 2005/85/EG omdat zij zich duidelijk bevindt in de toestand bedoeld in artikel 32.4 van de Richtlijn terwijl het bestreden arrest de initieel bestreden beslissing niet vernietigt, wat een doorverwijzing naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mogelijk zou maken;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen als annulatierechter niet zelf de bevoegdheid had om te oordelen of de verzoekende partij al dan niet nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd; dat de verzoekende partij, zoals hierboven reeds is gesteld, voorbijgaat aan de vaststelling in het bestreden arrest dat het haar vrij staat om een nieuwe asielaanvraag in te dienen indien zij van oordeel zou zijn dat het advies van het UNHCR inderdaad nieuwe elementen in de zin van die bepaling bevat; dat het derde middel kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had aangevoerd dat Iran voor haar als Afghaans vluchteling geen veilig derde land meer vormde omdat zij inmiddels in Iran haar vluchtelingenstatus zou hebben verloren en naar alle waarschijnlijkheid van Iran terug naar Afghanistan zou worden verwijderd; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarop in het bestreden arrest heeft geantwoord dat de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij wel vaststond, doch dat zij als Afghaans immigrant in Iran en niet als Afghaans vluchteling in Iran moest worden beschouwd en dat daarom de vraag naar subsidiaire bescherming inderdaad enkel ten aanzien van Iran en niet ten aanzien van Afghanistan moest worden beoordeeld; dat daaruit geen schending van artikel 27 van Richtlijn 2005/85 blijkt; dat het vierde middel kennelijk ongegrond is;

Overwegende, daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en het feit dat de verzoekende partij de schending van die bepaling niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft opgeworpen, dat de (vijfde) asielaanvraag van de verzoekende partij met de voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bestreden beslissing juist niet in overweging werd genomen, terwijl artikel 33 enkel op als dusdanig erkende vluchtelingen betrekking heeft; dat, ten overvloede, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter hoe dan ook niet zelf tot de erkenning als vluchteling zou kunnen overgaan, doch in het bestreden arrest naar de mogelijkheid van een nieuwe asielaanvraag heeft verwezen indien de verzoekende partij zou menen nieuwe elementen te kunnen inroepen; dat het vijfde middel kennelijk niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij nog aanvoert dat de artikelen 2, 3 en 13 van het E.V.R.M. zouden zijn geschonden door de vrees voor vervolging en het reële risico voor de integriteit en het leven van de verzoekende partij niet ten aanzien van Afghanistan maar ten aanzien van Iran in overweging te nemen; dat deze kritiek betrekking heeft op de grond van de zaak, waarvoor de Raad van State te dezen als administratieve cassatierechter niet bevoegd is; dat het zesde middel kennelijk niet-ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep is niet toelaatbaar.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus, na beraad, te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig december tweeduizend en tien, door :

de HH. C. ADAMS, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
J. CASNEUF, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.